

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudcem JUDr. Tomášem Švecem, Ph.D. v právní věci

žalobce: **N. T. H., nar. X**
státní příslušnost X
bytem v ČR: X
zastoupen Mgr. Markem Sedlákem, advokátem
sídlem Moravské náměstí 754/13, 602 00 Brno

proti

žalovanému: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie,**
se sídlem Olšanská 2, 130 51 Praha 3

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 4. července 2025, č. j. CPR-19098-3/ČJ-2025-930310-V243

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

- Žalobce se podanou žalobou domáhá zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí, jímž bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Policie České republiky, Krajské ředitelství policie hlavního města Prahy, Odbor cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort ze dne 6. 5. 2025, č.j. KRPA-298658-37/ČJ-2024-000022-SV o správním vyhoštění žalobce podle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), s

dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace, stanovenou v trvání 1 roku.

II. Podstatný obsah žaloby

2. Žalobce ve své žalobě předně správním orgánům vytkl nepřiměřenou přísnost rozhodnutí o správním vyhoštění. Měl za to, že mu měla být uložena pouze povinnost opustit území České republiky, neboť se správními orgány v průběhu řízení spolupracoval a doba neoprávněného pobytu nebyla dlouhá.
3. Dále žalobce namítal, že k dopadu rozhodnutí do jeho soukromého a rodinného života nebyl vyslechnut jeho bratr a teta, ačkoli správním orgánům bylo jejich soužití známo.
4. Žalobce měl rovněž za to, že správní orgány neodůvodnily dostatečně dobu, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států, v trvání právě jednoho roku. Postrádal přitom uvedení důvodů, pro které nebylo uloženo opatření kratší či naopak delší. Také namítal, že po zrušení předchozího rozhodnutí správního orgánu prvního stupně stanovily správní orgány dobu, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států, opět v trvání jednoho roku, přestože došlo k výrazné korekci doby neoprávněného pobytu žalobce na území České republiky.
5. Navrhl proto závěrem, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného

6. Žalovaný ve vyjádření k žalobě plně odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí a rozhodnutí správního orgánu prvního stupně.
7. K námitkám žalobce pak uvedl, že z odůvodnění rozhodnutí nalézacího správního orgánu se podává, že se tento správní orgán zabýval posouzením přiměřenosti dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce ve vztahu k jeho tetě a dospělému bratrovi. V případě žalobce se pak nejedná o takové vazby, pro které by vydáním rozhodnutí o správním vyhoštění došlo k nepřiměřenému zásahu do soukromého a rodinného života.
8. K době zákazu vstupu na území členských států pak žalovaný uvedl, že tato doba se neodvíjí od doby protiprávního jednání. Jde pouze o jedno z kritérií ke stanovení doby správního vyhoštění. Poukázal také na to, že doba neoprávněného pobytu žalobce byla po doplnění dokazování stanovena na 53 dnů (oproti původním 39) a nešlo tedy o dvojnásobnou délku neoprávněného pobytu, jak tvrdil žalobce. Podle žalovaného pak nejde o tak zásadní změnu, která by v celkovém zhodnocení případu žalobce vedla ke změně doby správního vyhoštění.
9. Žalovaný proto závěrem navrhl zamítnutí žaloby.

IV. Obsah správního spisu

10. Ze správního spisu soud zjistil tyto, pro řízení podstatné, skutečnosti.
11. Žalobce byl dne 20. 9. 2024 kontrolován hlídkou správního orgánu prvního stupně, kdy k prokázání svojí totožnosti předložil cestovní doklad č. X vydaný X, ve kterém nebylo vyznačeno žádné platné oprávnění k pobytu na území České republiky.
12. Z lustrace cizineckého informačního systému se podává, že žalobce nemá povolen žádný druh pobytu na území České republiky s tím, že poslední žádost o povolení pobytu v roce

2019 byla zamítnuta. Vzniklo proto podezření, že žalobce pobývá na území České republiky neoprávněně, a proto byl podle ustanovení § 27 odst. 1 písm. d) zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů zajištěn.

13. Dne 20. září 2024 proto správní orgán prvního stupně zahájil správní řízení ve věci správního vyhoštění žalobce, a to výslovně z důvodu podle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců. Žalobce do protokolu o výsledku v procesním postavení účastníka řízení sepsaného téhož dne za přítomnosti tlumočnicka jazyka X uvedl, že naposledy na území schengenského prostoru, konkrétně do České republiky, přicestoval v roce 4. 10. 2017 na polský pobyt a poté ihned odjel do Polska, kde si vyzvedl kartu k pobytu. V říjnu 2019 mu pobytu v Polsku vypršel a jeho žádost o prodloužení byla zamítnuta. V Polsku následně žil ještě dva roky a poté přijel za prací do České republiky a od té doby nevycestoval. V České republice bydlí u své tety, která zde má trvalý pobyt. Je si vědom neoprávněného pobytu. Má zde ještě bratra. Je svobodný a bezdětný. Je zdravý, nemá žádný majetek. Občas pracuje na brigádách. V České republice ani ostatních členských státech nemá nikoho, pro koho by ukončení jeho pobytu představovalo nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života. Ve X má rodiče a sestru, s kterými žil v rodinném domě. K možnostem uložení zvláštních opatření za účelem vycestování uvedl, že má stálou adresu a nemá finanční prostředky na složení peněžité záruky ani neví o nikom, kdo by za něj záruku složil. Ve X mu nic nehrozí a vycestuje dobrovolně.
14. Ze závazného stanoviska Ministerstva vnitra ze dne 21. 9. 2024, ev. č. ZS57685, se podává, že vycestování žalobce do X je možné.
15. Správní orgán prvního stupně následně poté, co umožnil žalobci seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí, vyjádřit se k nim a navrhnout jejich doplnění ve smyslu ust. § 36 odst. 3 správního řádu, vydal (v pořadí první) rozhodnutí o správním vyhoštění žalobce, které bylo k odvolání žalobce zrušeno rozhodnutím žalovaného ze dne 16. 1. 2025, č.j. CPR-57689-3/ČJ-2024-930310-V243, neboť nebylo zjištěno a podloženo, kdy žalobci zaniklo oprávnění k pobytu v Polské republice.
16. Z odpovědi Centra policejní a celní spolupráce Kudowa Slone ze dne 18. dubna 2025, č.j. KRPH-116871/MPS-2025-1284973-810004-JVA, se podává, že doba oprávněného pobytu žalobce v Polsku skončila dne 12. 8. 2024.
17. Správní orgán prvního stupně následně poté, co opětovně umožnil žalobci seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí, vyjádřit se k nim a navrhnout jejich doplnění ve smyslu ust. § 36 odst. 3 správního řádu, vydal rozhodnutí o správním vyhoštění žalobce, proti kterému si žalobce opět podal odvolání k žalovanému, který žalobou napadeným rozhodnutím odvolání žalobce zamítl a rozhodnutí nalézacího správního orgánu potvrdil.

V. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

18. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních námitek vycházejících přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu ve smyslu ust. § 75 odst. 1 a 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále též jen „s.ř.s.“). Rozhodoval přitom bez nařízení jednání, neboť žalobce i žalovaný k výzvě a poučení soudu podle ustanovení § 51 odst. 1 s. ř. s. vyjádřili svůj souhlas s takovým projednáním věci. Zdejší soud zároveň za této situace a s ohledem na obsah správního spisu nepovažoval nařízení jednání za nezbytné.

19. Při přezkumu napadeného rozhodnutí vycházel soud zejména z následujících ustanovení právních předpisů.
20. Podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců „[p]olicie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, až na 5 let, pobývá-li cizinec na území nebo na území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace, bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu není oprávněn“.
21. Podle § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců „[r]ozhodnutí o správním vyhoštění podle § 119 nelze vydat, jestliže jeho důsledkem by byl nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince.“
22. Podle § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců „[p]ři posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.“
23. Podle § 179 odst. 1 zákona o pobytu cizinců „[v]ycestování cizince není možné v případě důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu tam hrozilo skutečné nebezpečí“.
24. Soud má v prvé řadě již za prokázané, že žalobce skutečně ke dni svého zajištění a následně v době vydání rozhodnutí nalézacího správního orgánu pobýval na území České republiky neoprávněně, a to přinejmenším ode dne 13. 8. 2024 do 20. 9. 2024 (tj. 39 dnů). Ke dni zahájení správního řízení tak žalobce pobýval vědomě na území České republiky bez platného oprávnění k pobytu v rozporu se zákonem celkem téměř tři roky. Tuto skutečnost ostatně žalobce ani nepopíral a výslovně uvedl, že si svého neoprávněného pobytu je vědom.
25. Soud nemůže dát žalobci za pravdu v tom, že by se správní orgán I. stupně či žalovaný dopustily vůči němu nepřiměřeného postupu. Podle ustanovení § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců *správní orgán při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.* Správní orgán prvního stupně žalobci položil řadu otázek směřujících k objasnění skutečností relevantních pro objasnění projednávané věci. Jak vyplývá z protokolu o výsledku žalobce coby účastníka správního řízení, byly mu položeny dotazy týkající se právě posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí, příkladmo lze uvést dotazy na rodinné, ekonomické, kulturní a sociální vazby na území České republiky a Evropské unie. Žalobce uvedl, že v České republice nemá žádné politické, kulturní ani společenské vazby. Za těchto okolností nelze o nepřiměřeném dopadu rozhodnutí o správním vyhoštění do soukromého a

rodinného života žalobce hovořit, když v zemi původu má rodinu tvořenou rodiči a sestrou (oproti tetě a bratrovi na území České republiky). Správní orgán prvního stupně se tedy podle názoru soudu v rámci limitů žalobcem uváděných skutečností během svého výslechu důsledně a podrobně zabýval možnými dopady rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce a jeho přiměřeností. Správnímu orgánu ani žalovanému nelze v tomto směru žádná zásadní pochybení vytknout.

26. Zákon jasně vymezuje, kdy má správní orgán uložit cizinci správní vyhoštění podle § 119 zákona. Je-li naplněna některá ze skutkových podstat § 119 odst. 1 zákona o pobytu cizinců a zároveň nedojde vydáním rozhodnutí o správním vyhoštění k nepřiměřenému zásahu do soukromého a rodinného života cizince, správní orgán bez možnosti jakéhokoli správního uvážení cizinci správní vyhoštění uloží. Soud jistě souhlasí s tím, že v případě nepřiměřenosti dopadu správního vyhoštění do rodinného a soukromého života žalobce je správní orgán povinen rozhodnutí o správním vyhoštění nevydat. V daném případě však správní orgány uzavřely správně, že rozhodnutí o správním vyhoštění nebude mít nepřiměřený dopad do rodinného ani soukromého života žalobce, protože jim nezbylo než rozhodnutí o správním vyhoštění vydat.
27. V tomto smyslu se vyjádřil i Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 19. 4. 2018, č. j. 3 Azs 234/2017 – 28, kde shrnul: „Z judikatury zdejšího soudu (např. rozsudky ze dne 20. 7. 2017, č. j. 1 Azs 199/2017 – 27, ze dne 29. 11. 2017, č. j. 5 Azs 3/2017 – 29) vyplývá, že rozhodnutí o správním vyhoštění se vydá tehdy, jestliže nastane některá ze skutkových okolností předvídaných v § 119 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, za předpokladu, že se nejedná o nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 7. 2010, č. j. 9 As 5/2010 – 74, ze dne 12. 10. 2016, č. j. 3 Azs 139/2016 – 46, ze dne 10. 2. 2017, č. j. 4 Azs 8/2017 – 21, či ze dne 28. 6. 2017, č. j. 2 Azs 120/2017 – 19). Nejvyšší správní soud k tomu v rozsudku ze dne 20. 7. 2017, č. j. 13 Azs 234/2017 – 30 dodal, že v některých případech správní orgán na počátku nebo v průběhu řízení o správním vyhoštění skutečně dospěje k závěru, že vyhoštění osoby není možné (typicky s ohledem na nepřiměřený zásah takového rozhodnutí do jejího rodinného života). Namísto toho potom vydá rozhodnutí o povinnosti cizince opustit území dle § 50a odst. 3 písm. c) zákona o pobytu cizinců, který stanoví: „rozhodnutí o povinnosti opustit území policie vydá dále cizinci, u kterého nebyly shledány důvody pro vydání rozhodnutí o správním vyhoštění, není-li cizinec oprávněn pobývat na území“. Při aplikaci tohoto ustanovení však správní orgán vždy vysvětlí, proč v daném případě nebyly shledány důvody pro vydání rozhodnutí o správním vyhoštění (typicky pro nepřiměřený zásah správního vyhoštění do soukromého a rodinného života stěžovatele), tedy že nebyly naplněny podmínky pro aplikaci § 119 odst. 1 zákona o pobytu cizinců.“
28. Skutečnost, že žalobce se správními orgány podle svých slov spolupracoval, a bagatelizace doby trvání neoprávněného pobytu žalobce, rozhodně podle zdejšího soudu nezakládají důvod k tomu, aby správní orgány v případě žalobce pouze uložil povinnost k opuštění území České republiky, a to zvláště vzhledem k tomu, že neoprávněný pobyt žalobce byl odhalen aktivní činností správního orgánu prvního stupně, bez níž by žalobce v protiprávním jednání zřejmě pokračoval.
29. Správní orgány se dostatečně a přezkoumatelně zabývaly přiměřeností správního vyhoštění žalobce (srov. kupř. str. 4 – 6 napadeného rozhodnutí nebo str. 5 – 8 rozhodnutí správního orgánu prvního stupně).

30. Pokud jde o neprovedení výsledku tety a bratra žalobce, má soud za to, že žalobce v průběhu správního řízení ani v samotné žalobě neuvedl žádné konkrétnější skutečnosti nebo okolnosti stran soukromého a rodinného života, pro které by bylo třeba provést jejich výsledky. Samotnou existenci těchto osob, jejich příbuzenský vztah k žalobci a společné bydlení přitom správní orgány nerozporovaly, protože nelze považovat za vadu, pokud tetu a bratra žalobce za daných okolností nevyslechly.
31. Námitce žalobce spočívající v nedostatečném odůvodnění stanovené doby, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, rovněž nelze přitakat. Správní orgán prvního stupně odůvodnil na straně 8 svého rozhodnutí, proč stanovil dobu, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, právě v trvání jednoho roku. V podrobnostech soud na tuto část odůvodnění rozhodnutí nalézacího správního orgánu odkazuje. Žalovaný pak nepochybil, pokud rozhodnutí nalézacího správního orgánu aproboval i v tomto směru, a lze odkázat v podrobnostech na část odůvodnění napadeného rozhodnutí obsažené na str. 4 – 5. Zdejší soud rovněž ve shodě se správními orgány neshledává bez dalšího nutnost korekce stanovené doby zákazu vstupu alikvotně tomu, jak byla upravena zjištěná doba neoprávněného pobytu žalobce na území České republiky. Pro soud je nakonec podstatné to, že doba jednoho roku, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace, není v případě neoprávněného pobytu přesahujícího jeden měsíc nijak excesivní a nevymyká se obvyklé praxi správních orgánů. Nedostatečnost odůvodnění doby zákazu vstupu pak nelze spatřovat v tom, že správní orgány neuvedly, proč nestanovily dobu delší či kratší.
32. Pokud jde o správními orgány konstatovanou absenci důvodů znemožňující vycestování, pak má soud za to, že se správní orgány důvodně opřely o závazné stanovisko ministerstva vnitra a o skutečnosti uváděné žalobcem, který žádné překážky neuplatňoval. Naopak uvedl, že mu v zemi původu nic nehrozí a je zdravý. Naproti tomu ani v žalobě žádnou konkrétní překážku ve vycestování do země původu neuvedl.
33. Soud má tedy za to, že žalovaný napadené rozhodnutí řádně odůvodnil a vypořádal se dostatečně v rozsahu odpovídajícím rozsahu a povaze odvolacích námitek žalobce. Správní orgány se také správně a dostatečně zabývaly i přiměřeností zásahu napadeného rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce podle ust. § 119a odst. 2 zákona ve spojení s ust. § 174a zákona.
34. V případě žalobce tak došlo k naplnění podmínek pro uložení správního vyhoštění dle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4. zákona a správní orgány tedy postupovaly správně, pokud dospěly k témuž závěru.

VI. Závěr a náklady řízení

35. Soud tedy se shora uvedených důvodů dospěl k závěru o nedůvodnosti žalobních námitek v podobě, v jaké byly žalobcem uplatněny, a žalobu proto zamítl.
36. O náhradě nákladů řízení jeho účastníků zdejší soud rozhodl podle ustanovení § 60 odst. 1 s.r.s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce v řízení úspěšný nebyl, proto mu právo na náhradu nákladů řízení nepřisluší. Žalovanému, který měl v řízení plný úspěch, však žádné náklady

spojené s tímto řízením nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly, proto soud rozhodl, že se žalovanému náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty. Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s., a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze, dne 16. září 2025

JUDr. Tomáš Švec, Ph.D.

samosoudce